

Sygn. akt II Ka 273/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Lidii Bem

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2016 r.

sprawy **P. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 18 stycznia 2016 r. sygn. akt VII K 802/14

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. R. (1) kwotę 420 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 zł tytułem kosztów sądowych poniesionych przed Sądem II instancji.

Sygn. akt II Ka 273/16

UZASADNIENIE

P. P. został oskarżony o to, że w okresie od 28 czerwca 2012 roku do dnia 24 września 2012 roku w miejscowości S. i L. działając w krótkich ostępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził pokrzywdzonego J. R. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem poprzez wprowadzenie go w błąd, co do wydania towaru w postaci daszka wystawki blachodachówki:

- w sprawie o sygn. VI Nc-e 1120586/12 oraz VGC 121/13 w postępowaniu sądowym o zapłatę towaru w postaci daszka wystawki blachodachówki w kwocie 29 950 zł przed VI Wydziałem Cywilnym Sądu Rejonowego Lublin – Zachód (e – sąd) i Sądem Rejonowym w Siedlcach V Wydział Gospodarczy, przy czym posłużył się podrobionym dokumentem wydania nr WZ 00637/11 z dnia 12.10.2011 roku lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na wniesienie skutecznego sprzeciwu przez J. R. (1), a następnie uzyskania oddalenia powództwa w tym zakresie;

- w sprawie o sygn.. VI Nc-e 1120581/12 w postępowaniu sądowym o zapłatę towaru w postaci daszka wystawki blachodachówki w kwocie 40 300 zł przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny uzyskując nakaz zapłaty z dnia 31.07.2012 r. na wyżej wymienioną kwotę, na szkodę J. R. (1);

- w sprawie o sygn. VI Nc-e 1120589/12 w postępowaniu sądowym o zapłatę towaru w postaci daszka wystawki blachodachówki w kwocie 29.400 zł przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny uzyskując nakaz zapłaty z dnia 24.09.2012 r. na wyżej wymienioną kwotę, na szkodę J. R. (1), tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 18 stycznia 2016 r. :

P. P. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 28 czerwca 2012 roku do dnia 24 września 2012 roku w L. i w S., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej usiłował doprowadzić sędziów Sądu Rejonowego Lublin – Zachód (e-sąd) i sędziego Sądu Rejonowego w Siedlcach V Wydział Gospodarczy oraz doprowadził sędziego Sądu Rejonowego Lublin – Zachód (e-sąd) w Lublinie do niekorzystnego rozporządzania mieniem J. R. (1) w łącznej wysokości 8.406 złotych poprzez wprowadzenie ich w błąd, co do istnienia podstawy faktycznej dochodzenia przez niego roszczeń o zapłatę w postaci fizycznego wydania J. R. (1) rzeczy zbytych mu na mocy poniżej wskazanych faktur, wytoczył mu powództwa o zapłatę następujących kwot pieniężnych:

- w dniu 11.07..2012 roku w L. wytoczył J. R. (1) powództwo o zapłatę kwoty 29.250 zł wynikającej z faktury nr (...) z dnia 12.10.2011 roku za w rzeczywistości nie dostarczony mu towar w postaci daszka wystawki blachodachówki w kwocie 29.250 zł przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód (e-sąd) w sprawie o sygn. VI Nc-e 1120586/12, a następnie przed Sądem Rejonowym w Siedlcach V Wydział Gospodarczy w sprawie o sygn. akt V GC 121/13, przy czym w postępowaniu tym posłużył się podrobionym dokumentem wydania towaru nr WZ 00637/11 datowanym na dzień 12.10.2011 roku, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na skuteczne wniesienie przez J. R. (1) skutecznego sprzeciwu od zasądzonego wskazaną wyżej kwotę orzeczenia Sądu Rejonowego Lublin – Zachód (e-sąd), a następnie oddalenia powództwa w tym zakresie na mocy prawomocnego orzeczenia Sądu Rejonowego w Siedlcach V Wydział Gospodarczy w sprawie V GC 121/13;

- w dniu 11.07.2012 r. w L. wytoczył J. R. (1) powództwo o zapłatę kwoty 40.300 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 11.10.2011 r.za w rzeczywistości nie dostarczony mu towar w postaci daszka wystawki blachodachówki przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód (e-sąd) w sprawie o sygn. VI Nc-e 1120581/12 a następnie w Warszawie skierował uzyskany w ten sposób tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty z dnia 31.07.2012 r. do egzekucji prowadzonej przez Komornika SR Warszawa Praga – Południe za sygn. akt KM 117/14 lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na umorzenie postępowania egzekucyjnego wobec bezskuteczności prowadzonej egzekucji;

- w dniu 11.07.2012 roku w L. wytoczył J. R. (1) powództwo o zapłatę kwoty 24.900 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 12.10.2011 roku za w rzeczywistości nie dostarczony mu towar w postaci daszka wystawki blachodachówki przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód (e-sąd) w sprawie o sygn. VI Nc-e 1120589/12 a następnie w S. skierował uzyskany w ten sposób tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty z dnia 24.09.2012. do egzekucji prowadzonej przez Komornika SR w Siedlcach w sprawie Km 832/13 w wyniku której otrzymał nienależną mu kwotę 8.406 złotych, wyegzekwowaną od J. R. (1);

- tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.w zb. z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. i art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę i roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 20 złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. R. (1) kwotę 885,60 złotych/ w tym podatek VAT w kwocie 165,60 zł tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa adwokackiego.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 580 złotych tytułem opłaty oraz 90 złotych tytułem kosztów postępowania.

Wyrok Sądu I instancji został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego w całości na korzyść oskarżonego. Skarżący zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

I. mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania karnego tj. art. 14 § 1 k.p.k. poprzez zmianę opisu zarzucanego oskarżonemu czynu, w ten sposób, że wykroczyła poza granice oskarżenia, przez co została naruszona zasada skargowości określona w art. 14 § 1 k.p.k. i nie zachodzi tożsamość czynu zarzucanego i przypisanego (opis czynu zarzucanego J. R. (1) jako podmiot wprowadzony w błąd co do wydania towaru, to jego oskarżony zgodnie z zarzutem z aktu oskarżenia usiłował doprowadzić jak i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem; opis czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd: wprowadzenie w błąd sędziów co do istnienia podstawy faktycznej dochodzenia przez niego roszczeń, to ich oskarżony usiłował doprowadzić jak i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. R. (1));

II. mający wpływ na treść wyroku błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że:

a) w chwili czynu (zawierania umowy z J. R. (1)) istniał po stronie oskarżonego zamiar osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez doprowadzenie J. R. (1) do niekorzystnego rozporządzenia jego mieniem,

b) oskarżony doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. R. (1) w łącznej wysokości 8406 złotych w okresie wskazanym w wyroku, tj. od dnia 28 czerwca 2012 r. do dnia 24 września 2012 r.;

c) oskarżony świadomie posłużył się podrobionym dokumentem wydania towaru nr WZ 00637/11 datowanym na dzień 12.10.2011 r.

Błędne ustalenia faktyczne doprowadziły do przyjęcia, że oskarżony P. P. dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy zebrany materiał dowodowy i prawidłowo ustalony stan faktyczny przeczą temu wnioskowi. Skutkowało to bezpodstawnym skazaniem oskarżonego, który nie wypełnił wszystkich znamion określonych w art. 286 §1 k.k. oraz art. 270 § 1 k.k.

III. Mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania karnego – to jest art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na nierozważeniu całokształtu okoliczności sprawy, w tym istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, przeprowadzeniu przez Sąd dowolnej, jednostronnej, wybiórczej oceny dowodów (uznaniu za wiarygodne zeznań świadka J. R. (1) i przyjęcie tych zeznań za podstawę ustaleń pomimo, iż zeznania tego świadka były przez niego zmieniane, są niespójne i wzajemnie się wykluczające).

IV. Mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania karnego – to jest art. 424 § 1 punkt 1 k.p.k. polegającą na niewyjaśnieniu:

- dlaczego nie uznał dowodu z zeznań świadka W. L. potwierdzającego wersję oskarżonego P. P. w zakresie sprzedaży J. R. (1) innych wystawek blachodachówki, niż te sprzedane K. J., jak również w okresie nie sprzedania K. J. wszystkich środków trwałych;

- dlaczego Sąd nie uznał dowodu z dokumentów w postaci protokołu konieczności z dnia 20 stycznia 2012 r., protokołu konieczności z dnia 10 lutego 2012 r., protokołu z narady koordynacyjnej z lutego 2012 r. potwierdzających wbrew twierdzeniom J. R. (1), że pomiędzy transakcją sprzedaży daszków wystawowych w październiku 2011 r., a wydaniem nakazów zapłaty przez e- sąd w Lublinie miał kontakt z oskarżonym P. P. i mógł wyjaśnić kwestie wydania/niewydania daszków wystawowych;

- dlatego Sąd nie ustosunkował się w ogóle do dowodu z dokumentu w postaci faktury nr (...) z dnia 06.12.2011 r., wystawionej przez firmę (...) na rzecz K. J. DachLux, której przedmiotem była sprzedaż wcześniej zakupionych od oskarżonego P. P. daszków wystawowych.

W konsekwencji tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconego mu czynu ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach. W toku rozprawy apelacyjnej prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte, zaś pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, nadto wniósł o zasądzenie na rzecz oskarżyciela posiłkowego od oskarżonego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się niezasadna i tym samym nie mogła wywołać postulowanych w jej treści skutków. Na wstępie zważyć należy, że Sąd Rejonowy w Siedlcach w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe i ujawnił wszystkie dowody w celu ustalenia, czy istnieje podstawa do przypisania oskarżonemu zarzuconego mu czynu. Podczas postępowania jurysdykcyjnego Sąd I instancji respektował zasady procesowe obowiązujące w polskim procesie karnym, a w szczególności zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w sprawie ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej (art. 410 k.p.k.). Sąd I instancji starannie ocenił ujawniony materiał dowodowy i słusznie doszedł do przekonania, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu w części dyspozytywnej wyroku przestępstwa. Swoje stanowisko Sąd Rejonowy uzasadnił wyczerpująco i przekonująco, co w ocenie Sądu Okręgowego przemawia za uznaniem, że spełnione zostały wymogi określone w art. 424 k.p.k. Zdaniem Sądu II instancji skarżący pozostaje w błędnym przekonaniu, że Sąd orzekający naruszył zasadę tożsamości czynu zarzuconego i przypisanego, co doprowadziło do obrazy art. 14 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, że Sąd rozpoznający sprawę jest odpowiedzialny za poprawną redakcję wyroku i dokładne określenie, na czym polegał czyn oskarżonego z uwzględnieniem wszystkich znamion przestępstwa w części dyspozytywnej orzeczenia. Zgodnie z powszechnie przyjętą linią orzeczniczą tożsamość czynu zarzuconego w akcie oskarżenia i przypisanego w wyroku jest zachowana, gdy po zmianie opisu czynu niezmienny jest podmiot czynu, przedmiot ochrony prawnej (identyczność dobra prawnego będącego przedmiotem zamachu), a w razie innych ustaleń co do miejsca i czasu czynu, także tożsamość pokrzywdzonego. Tożsamość czynu zostanie zachowana jeżeli wszystkie elementy tego nowego opisu mieszczą się w ramach tego samego zdarzenia historycznego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie II AKa 251/12, KZS 2013, nr 5, poz. 47, wcześniej: wyrok Sądu Najwyższego II KK 304/06, R-OSNKW 2006, poz. 2403, wyrok Sądu Najwyższego WK 27/05, LEX nr 293665, wyrok Sądu Najwyższego III KK 306/05, OSNKW 2006, nr 7-8, poz. 69). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że Sąd Rejonowy, redagując zawarty w części dyspozytywnej orzeczenia opis czynu, miał na względzie wszystkie opisane powyżej zasady. W wyniku jego modyfikacji niezmienny pozostał podmiot czynu (oskarżony P. P.), przedmiot ochrony prawnej (mienie J. R. (1)) oraz tożsamość osoby pokrzywdzonego J. R. (1), a ustalone przez Sąd I instancji okoliczności precyzujące miejsce, czas oraz sposób popełnienia czynu, mieszczą się w ramach tego samego zdarzenia historycznego. W tym miejscu należy wskazać, że Sąd orzekający doszedł do trafnego wniosku, iż oskarżony dopuścił się szczególnego rodzaju oszustwa, a mianowicie oszustwa procesowego (sądowego). Przypomnieć należy, że koncepcja tzw. „oszustwa sądowego”, inaczej określanego „oszustwem procesowym” pojawiła się już w okresie międzywojennym i została przyjęta dość powszechnie przez doktrynę i orzecznictwo (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1932 r., sygn.. II 4K 576/32, Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego, Orzeczenia Izby Karnej 1932, nr 11, poz. 215; wyrok z dnia 13 czerwca 1933 r., sygn.. III K 367/33, Zbiór Orzeczeń Sądu Najwyższego, Orzeczenia Izby Karnej 1933, nr 8 poz. 162). Wówczas na gruncie art. 264 Kodeksu karnego z 1932 r., będącego odpowiednikiem obecnie obowiązującego przepisu art. 286 § 1 k.k. przyjmowano jednoznacznie szeroki zakres penalizacji oszustwa klasycznego, w tym także oszustwa sądowego, traktując, że podlega karalności godzenie w całokształt sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, jak również stwierdzono, że dla przyjęcia oszustwa nie jest konieczna tożsamość osoby wprowadzonej w błąd i osoby pokrzywdzonej. Wprowadzenie w błąd, tak jak w niniejszej sprawie,

może zatem przybierać postać tzw. „oszustwa procesowego”, które zachodzi wówczas, gdy na skutek fałszywych dowodów przedstawionych przez sprawcę doszło do rozporządzenia mieniem na podstawie wyroku sądowego zasądającego roszczenie (por. M. Dąbrowska – Kardas i P. Kardas [w:] A. Zoll (red.), A. Barczak – Oplustil, G. Bogdan, Z. Cwiakalski, M. Dąbrowska – Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzyńkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, Kodeks karny. Komentarz. Część szczególna. Zakamycze 2006, Tom III, teza 30 do art. 286 k.k., a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 2004 r., sygn.. I KZP 37/03, LEX 140096). Wprowadzenie sądu (sędziów) w błąd nieprawdziwymi twierdzeniami zawartymi w pozwie, popartymi jednocześnie fałszywymi dowodami, stanowi działanie oszukańcze przez to, że zamiarem sprawcy jest skłonienie sądu do rozporządzenia cudzym mieniem, u podłoża którego leży błędne wyobrażenie o rzeczywistości wywołane przez sprawcę. W takiej właśnie sytuacji, jak w niniejszym przypadku dochodzi do niekorzystnego rozporządzenia lub usiłowania rozporządzenia mieniem na podstawie wyroków sądowych zasądających roszczenia.

W literaturze i orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że osobą wprowadzoną w błąd może być więc sędzia zasiadający w sądzie rozpoznającym spór cywilnoprawny. Warunkiem odpowiedzialności za oszustwo na gruncie art. 286 § 1 k.k. jest jednak tożsamość osoby wprowadzonej w błąd i rozporządzającej cudzym mieniem. Uznanie, że sąd (sędzia) jest wprowadzony w błąd i dokonuje rozporządzenia mieniem, spełnia zatem warunek tożsamości osoby wprowadzonej w błąd i rozporządzającej mieniem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2010 r.). Podkreślić należy, że w przypadku przestępstwa wskazanego w art. 286 § 1 k.k. osobą uprawnioną do złożenia wniosku o ściganie jest wyłącznie pokrzywdzony. Statusu pokrzywdzonego nie posiadają natomiast sędziowie, których to oskarżony wprowadził w błąd w celu rozporządzenia mieniem należącym do pokrzywdzonego J. R. (1). Z tego też względu za niezasadny należało uznać argument skarżącego obrońcy, iż w niniejszej sprawie brak jest skargi osoby uprawnionej i tym samym doszło do obrazy art. 14 § 1 k.p.k. Reasumując należy stwierdzić, że artykuł 286 § 1 k.k. nie wymaga tożsamości osoby wprowadzonej w błąd, rozporządzającej mieniem i pokrzywdzonym. To sędziowie orzekający w sprawach cywilnych wymienionych w zarzucie wydali orzeczenia na podstawie fałszywych dowodów przedstawionych przez oskarżonego, które zobowiązywały J. R. (1) do rozporządzenia własnym mieniem. Skarżący zdaje się nie rozumie istoty przestępstwa oszustwa sądowego, skoro jako chwilę czynu wskazuje moment zawierania umowy pomiędzy oskarżonym i J. R. (1), nie zaś wniesienia przez P. P. przeciwko pozwanemu J. R. (2) trzech pozwów o zapłatę za daszki wystawki blachodachówki, których ten de facto nie otrzymał.

Krytycznie odnieść się należy także do twierdzeń skarżącego obrońcy, iż Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przyjęcia, że w momencie zawarcia umowy oskarżony miał zamiar doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W ocenie Sądu Odwoławczego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy przemawia za uznaniem, że ustalenia Sądu I instancji w tym zakresie są prawidłowe. Przede wszystkim zaznaczyć należy to, że umowę sprzedaży z pokrzywdzonym oskarżony P. P. zawarł w tej samej dacie, w której sprzedał K. J. wszystkie przedmioty wchodzące w skład prowadzonego przez siebie przedsiębiorstwa, a więc całe wyposażenie firmy.

Powyższe wynika ze zgromadzonego i prawidłowo ocenionego przez Sąd materiału dowodowego, w tym też zeznań K. J., który jasno wskazał, iż zakupił od oskarżonego całe wyposażenie firmy, zaś od pokrzywdzonego żadnych daszków nie odkupował. Należy więc uznać, że oskarżony wiedział, że z umowy tej nie będzie się mógł wywiązać. Pomimo tej wiedzy wystąpił do sądu z roszczeniami względem J. R. (1), posługując się przy tym sfałszowanymi dokumentami. Działania oskarżonego miały zatem charakter nieprzypadkowy, zaplanowany i niewątpliwie od początku ukierunkowane były na doprowadzenie pokrzywdzonego J. R. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Błędu w ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy nie dopatrył się także w zakresie ustalenia, że w okresie od 28 czerwca 2012 r. do 24 września 2012 r. oskarżony doprowadził sędziów Sądu Rejonowego w Siedlcach oraz Sądu Rejonowego Lublin – Zachód do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. R. (1) w łącznej wysokości 8.406 złotych. Zważyć należy, że czasookres wskazany powyżej odnosi się do czynności wykonawczej tzn. do wprowadzenia w błąd, nie zaś do skutku w postaci uszczuplenia w majątku pokrzywdzonego J. R. (1), który nastąpił później w wyniku przeprowadzonego postępowania egzekucyjnego.

Nie można zgodzić się także z argumentem skarżącego, iż zeznania pokrzywdzonego J. R. (1) niesłusznie zostały obdarzone walorem wiarygodności. W ocenie Sądu Odwoławczego, zeznania te w sposób logiczny i uporządkowany przedstawiają przebieg wydarzeń. Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 29 kwietnia 2009 r. w sprawie II AKA 63/09 wskazał, że nie można dyskredytować dowodu z depozycji świadków tylko dlatego, że występują w nich drobne sprzeczności, przeinaczenia, zwłaszcza kiedy wynikają one ze znacznej odległości czasowej składanych zeznań, odmiennej techniki przesłuchania, czy nawet właściwego, dla każdej z przesłuchujących osób, formułowania depozycji świadka. W pierwszej kolejności wskazać należy, że skarżący błędnie zinterpretował fragment zeznań J. R. (1), w których odnosił się on do „księgowania faktur”. W toku postępowania przygotowawczego rzeczywiście pokrzywdzony zeznał „nie mam tej faktury zaksięgowanej w mojej dokumentacji”, co odnosiło się do przedstawionej przez oskarżonego faktury, która miała być potwierdzeniem transakcji pomiędzy pokrzywdzonym, a świadkiem K. J.. Na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2015 r. pokrzywdzony wskazał zaś, że „ma te faktury zaksięgowane w swojej ewidencji”, co odnosiło się do faktur dokumentujących zakup wystawek blachodachówki od P. P.. Nadto wskazać należy, iż jego zeznania w sposób stanowczy opisują zakup od oskarżonego daszków wystawowych których w rzeczywistości nigdy od niego nie otrzymał, mimo że obiecywał je dostarczyć, gdyż dysponował środkiem transportu.

Wiarygodności zeznań świadka J. R. (1) nie mogą podważyć wskazane w apelacji dokumenty w postaci protokołów konieczności i protokołów z narady koordynacyjnej, z których wynika jedynie, że pokrzywdzony miał kontakt z oskarżonym po zawarciu umowy sprzedaży daszków wystawowych, ani także fakt, iż nieco odmiennie zeznawał on w zakresie okoliczności sporządzenia faktury nr (...), początkowo jednoznacznie wskazując, że widniejący na niej podpis i pieczętka należą do niego, lecz faktura ta została mu podstępem podłożona do podpisu, a następnie w toku postępowania sądowego wskazał, że faktura została podrobiona, a „podpis to trudno mi powiedzieć, że był podrobiony, bo mogło być podpisane przeze mnie na jakiejś kartce”. Zauważyć należy, że zarówno w jednym, jak i w drugim przypadku, pokrzywdzony kwestionował rzetelność przedstawionej faktury, lecz z uwagi na upływ czasu mógł w odmienny sposób zaakcentować te okoliczności. W tym miejscu należy odnieść się także do kwestii faktury o nr (...). Zarówno pokrzywdzony, jak i świadek K. J. kategorycznie zaprzeczyli temu, że pomiędzy nimi doszło do transakcji, której przedmiotem były wystawki blachodachówki. Ponadto faktura ta nie została zaksięgowana w żadnym z przedsiębiorstw, co przemawia za uznaniem, iż okoliczności przywołane w tym zakresie przez oskarżonego są niewiarygodne. Poza tym depozycje J. R. (1) korespondują nie tylko z zeznaniami K. J., ale też z przekazami W. S., które Sąd I instancji ocenił zgodnie z regułą wskazaną w art. 7 kpk.

Nie można przyznać racji skarżącemu także w zakresie zarzutu dotyczącego oceny zeznań świadka W. L., gdyż Sąd Rejonowy odniósł się w uzasadnieniu orzeczenia do ich treści i pośrednio wskazał, z jakich względów odmówił przyznania im waloru wiarygodności. Także, zdaniem Sądu Odwoławczego, zeznania tego świadka nie mogą przemawiać za uznaniem wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne. W. L. bowiem zeznał, że „być może te przedmioty, których nie chciał kupić pan J., kupił pan R. , ale ja nie zajmowałem się transakcjami z panem R. i nie wiem, co on kupił i czy w ogóle kupił”. Następnie wskazał, że o zakupie dokonanym przez pokrzywdzonego dowiedział się dopiero po pewnym czasie, jednakże nie jest w stanie określić, czy pokrzywdzony odebrał zakupione przez siebie wystawki blachodachówki. Zatem zeznania tego świadka niewiele do sprawy wnoszą, a przede wszystkim nie można uznać, że potwierdzają wersję oskarżonego, która pozostaje odosobniona. Brak też powodów do przyjęcia, że potwierdza ją dołączony do akt sprawy dokument w postaci faktury wydania towaru WZ 00637/1 z dnia 12.10.2011 r., na którym znajduje się sfalszowany podpis J. R. (1).

Mając na względzie przedstawione powyżej okoliczności, uznać należało, że wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach został wydany z poszanowaniem wszystkich reguł zarówno prawa karnego materialnego jak i procesowego, a wywiedziona apelacja nie mogła podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia. Dokonując oceny wymiaru orzeczonej kary, Sąd Odwoławczy uznał, że prawidłowość rozstrzygnięcia zapadłego także w tej części nie budzi wątpliwości. Wysokość wymierzonej w niniejszej sprawie kary uwzględnia stopień zawinienia sprawcy oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu. Wymierzona kara realizuje w wystarczającej, a zarazem i koniecznej mierze cele kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona wobec sprawcy osiągnąć. Sąd Okręgowy na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z § 11

ust. 2 pkt 4 oraz § 11 ust. 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądził na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 420 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. O kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 2 ust. 1 pkt. 3 w zw. z art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§ 1 k.p.k. i art. 456 k.p.k. orzekł jak w wyroku.